

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể về tâm sự của một chú chó bị lạc chủ lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể về tâm sự của một chú chó bị lạc chủ lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Kể về tâm sự của một chú chó bị lạc chủ lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Kể về tâm sự của một chú chó bị lạc chủ số 1

Tiếng người hú, tiếng tù và thúc giục, tiếng sủa ăng ẳng của lũ bạn tôi làm náo động cả góc rừng. Không lẫn vào đâu được là tiếng sủa "gâu gâu" trầm trầm và vang dội của tôi, một chú chó săn lão luyện.

Tiếng súng chát chúa của ông chủ đã hạ gục một con dê núi, nhưng nó chỉ quy xuống một lát rồi vùng dậy chạy bán sống bán chết. Tôi lao lên như một mũi tên. Ngang qua suối cạn, con dê vấp ngã. Tôi bò tiếp hai cú vào cổ, dê núi tắt thở. Mọi người lục tục chạy tới, vui mừng khiêng con thú về. Ông chủ vỗ nhẹ vào hai má tôi và khen: Tốt lắm! Giỏi lắm!

Cuộc săn tiếp tục. Tôi chạy trước, mũi khịt khịt đánh hơi, hi vọng lập thêm chiến công. Đây rồi! Có mùi gi hăng hắc cùng tiếng sột soạt khe khẽ. Một bóng đen vụt qua. Tôi mê mải lao theo ...

Bỗng một quả rừng rơi xuống trúng đầu làm tôi chột tỉnh. Con thú chạy đâu mất mà tiếng người cũng chỉ thoang thoảng trong gió. Tôi dừng lại nhìn quanh ... Sao im ắng quá vậy? Trời bắt đầu tối. Tôi vội vàng chạy theo lối cũ trở về.

Nhưng dường như càng chạy càng không tìm thấy lối ra. Mỗi góc cây ngọn cỏ quanh tôi xa lạ như chưa từng gặp bao giờ. Khu rừng rậm rịt, bóng tối như bưng lầy mắt, như bịt chặt tai. Tôi mệt mỏi rã rời, tìm một hốc cây có nhiều lá khô nằm khoanh cho đỡ mệt. Chỉ mong sao ngủ quên đi cho đến khi trời sáng. Nhưng bóng tối, cảnh lạ khiến cho tôi không sao chợp mắt được. Con đói còn cào gọi tôi nhớ tới những bữa ăn ngon lành ở nhà. Họ nhà chó chúng tôi vốn dững cảm nhưng lúc này xung quanh yên ắng quá nên tôi thèm hơi ấm của con người. Ông chủ quý tôi lắm. Ông rất ít nói. Khi nào vui vẻ hoặc hài lòng, ông thường vuốt bộ lông mượt của tôi, vỗ vỗ vào má tôi và khen: Giỏi lắm! Tốt lắm! Còn tôi ngược nhìn ông, mắt sáng long lanh và đuôi thì ngoáy tít mừng rỡ.

Chạy suốt ngày, giờ đây tôi thấy mệt. Nhớ lại có lần mãi săn mồi, chân trước của tôi vấp vào đá tóe máu. Ông chủ đã kiếm lá dịt vào vết thương rồi băng bó cho tôi. Mấy ngày tôi đau chân, ông chủ xích tôi bên cạnh cầu thang, không cho chạy nhảy. Sáng sáng, ông tháo xích dắt tôi đi một vòng quanh xóm. Nhờ thế mà chân tôi mau lành.

Giờ này, tôi nằm đây, còn ông chủ chắc cũng đang hú gọi tôi khắp ngã. Không thấy tôi về nhà, chắc là ông lo và thương lắm. Biết đâu ông lại đeo súng, xách đèn bươn bả đi tìm dọc bìa rừng.

Suy nghĩ miên man, tôi thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh lại thì trời đã tang tảng sáng. Không chịu làm mồi cho thú dữ, càng không thể lang thang trong rừng như lũ chó hoang, tôi phải tìm ra đường về. Nhất định phải về với ông chủ yêu quý của tôi. Tôi đứng dậy nhìn bốn phía, mũi khịt khịt đánh hơi, tai dỏng lên nghe ngóng rồi lao đi với niềm hy vọng.

Bài văn Kể về tâm sự của một chú chó bị lạc chủ số 2

Tôi mãi mê chạy theo hình những cái bóng bay trên trời cùng với những bạn chó khác. Đến khi bóng bay bị vỡ hết thì tôi giật mình khi nhìn xung quanh mọi vật đều trở nên lạ lẫm với tôi. Tôi hoảng hốt hú gọi rồi sủa ầm vang nhưng chẳng có

một lời nào đáp lại. Tôi sợ hãi ánh mắt như ngậy đại đi và thế là tôi đã lạc mất người chủ thương yêu của tôi rồi. Đúng là chỉ tại vì quá ham chơi.

Tôi đang nằm mơ tưởng và nuôi tiếc về khoảnh khắc ban nãy, trời cũng nhá nhem tối rồi, tôi vốn không sợ bóng tối nhưng sao hôm nay trong hoàn cảnh này tôi lại thấy sợ đến như thế. Tôi không sợ ma hay sợ những con vật to hơn mình mà tôi sợ tôi không thể về được nữa. Những bạn chó đi cùng tôi đã được chủ dẫn về nhà chỉ còn mình tôi cô độc. Tôi có hú gọi bao nhiêu, tiếng thảm thiết như van xin kêu cứu nhưng không ai đáp lại tôi.

Đến khi trời tối bỗng dung những hạt mưa lạnh bắt đầu kéo đến, đây là một đêm mưa bão lớn đây, những cái sét hồng chằng chịt như làm nổ cả tai một chú chó lạc đường như tôi. Tôi nhanh chóng chạy vào một khu rừng gần đó để tránh mưa. Thế nhưng nó vẫn không tha cho tôi, hàng ngàn cây rừng kia cũng không thể nào ngăn được những giọt mưa và gió bão quất vào người rất đến khó chịu. Tôi nhắm nghiền mắt lại đau đớn mà không làm sao được. Thế rồi không biết sao nữa nhưng tôi thấy hình như có cái gì rơi vào đầu mình, tôi choáng váng, kêu ăng ẳng lên nhưng tiếng kêu của tôi trong đêm tối ấy thật sự không một ai có thể nghe thấy. Hóa ra một cành cây bị gió quật đổ rơi trúng xuống đầu tôi. Trong đêm ấy tôi ngất đi tỉnh lại không biết bao nhiêu lần, tâm trạng thì rối bời đến hôn mê tôi cũng không ngừng nghĩ.

Lần tỉnh thứ nhất tôi thấy chủ tôi đang âu yếm lấy tôi và dỗ dành tôi bằng những lời cưng chiều. Đó là một kỉ niệm xuất hiện trong đầu tôi thì đúng hơn. Tôi ướt nước mắt khi nghĩ về điều đó. Hình ảnh cô chủ hiền lành ôm tôi vào lòng như những lần cô đã từng ôm khiến cho tôi không thể nào ngất đi được nữa. Tôi gắng gượng nhìn mở mắt để không cho phép mình ngất nữa. Tôi không muốn cô chủ tôi phải buồn. Ngoài trời những giọt nước mưa vẫn cứ xa xa vào mặt tôi những cơn gió vẫn rú lên làm cho cả cánh rừng rung chuyển. Thế nhưng giờ đây tôi chẳng còn cảm giác gì nữa, có lẽ bởi vì tôi đã quá mệt và đã quá quen cái cảm giác rất rất đó rồi. Hay chính cái lạnh đã làm cho da tôi bị ra mất cảm giác. Tôi lại ngất đi.

Lần thứ hai tỉnh lại tôi thấy ngôi nhà nhỏ xinh của tôi hiện ra với một màu hồng đẹp. Đó là cái nhà của tôi do chính tay cô chủ làm nên và sơn trang trí cho nó. Tôi giật mình khi thấy màu hồng ấy bỗng biến mất thay vào đó là màu đen của đất trời màu mịt. Không biết giờ này cô đã ngủ chưa không biết cô có lo lắng cho tôi không. Câu hỏi của tôi không ai trả lời, tôi lại lịm đi trong đêm tối.

Đến sáng dậy ánh nắng bình minh nhẹ nhàng lên, tôi tỉnh dậy vui mừng vì hết bão, tôi gồng lên toan chạy tìm đường về nhà thì than ôi cái chân tôi không thể bước cả thân hình mệt mỏi. Tôi đau cả đầu thế nhưng rồi tôi nghĩ đến cô chủ. Tôi cố gắng dậy và đi.

Lết được một đoạn dài tôi nhìn thấy một dáng hình quen thuộc quá nhưng tôi không biết đó có phải là thật không. Tôi đau đớn nghĩ mình đang mơ mà như sắp ngất đi vì kiệt sức. một bàn tay với hơi ấm quen thuộc đã đỡ tôi lại. Tôi chỉ đủ thắm thía những giọt nước mắt ấm nóng của con người và ngất lịm đi đầy hạnh phúc.